

Αι γενεαί πάσαι, ύμνον τη Ταφή Σου, προσφέρουσι Χρι-στέ μου. Καθελών του ξύλου, ο Αριμαθείας, εν τάφω Σε κηδεύει. ...

Μυροφόροι ήλθον, μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Δεύρο πάσα κτίσις, ύμνους εξοδίους, προσοίωμεν τω Κτίστη.

Ούς έθρεψε το μάννα, εκίνησαν την πτέρναν, κατά του ευεργέτου.

Ιωσήφ κηδεύει, συν τω Νικοδήμω, νεκροπρεπώς τον Κτίστην.

Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πού έδυ σου το κάλλος;

Υιέ Θεού παντάναξ, Θεέ μου πλαστοργέ μου, πώς πάθος κατεδέξω;

Έρραναν τον τάφον αι Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωί ελθούσαι.

Ω Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υιός και Πνεύμα, ελέησον τον κόσμον.

Ιδείν την του Υιού σου, Ανάστασιν, Παρθένε, αξίωσον σους δούλους.